

ÉÉN, TWEE, DRIE, VEEL DOOR TON OOSTENRIJK

Ik ben op reis, nu in de Outback Down Under. Een paar dagen de schoonheid, maar ook de onrust ervaren van 'geen service' (op de smartphone). Het levert tijd op tot overdenking en bezinning. 's Avonds kijken we naar de mooiste sterrenhemel die ik in mijn leven heb gezien.

Gelukkig heb ik een powerpack bij me, dan kan ik toch maar mooi dit stukje schrijven, want de deadline van de redactie nadert. Zo'n batterij is een modern en complex technisch vernuft. Het is kennelijk niet zo eenvoudig, want het duurt al even om deze energie te kunnen opslaan.

Onze gids vertelt dat het leven van de oorspronkelijke bewoners, de Aboriginals, een stuk eenvoudiger was. Overigens niet het leven zelf, maar hier in de middle of nowhere, de woestijn. Ze kenden een heel eenvoudige telling. Eén, twee, drie, veel, zo zegt de gids. Duidelijk en onduidelijk. Tot drie gaat het goed, maar daarna? Je wilt toch weten wat de range van 'veel' is. Is dat veel, of weinig, of er ergens tussenin? Je wilt toch weten waar je aan toe bent? Of ligt dat aan mij? Wellicht is het zo dat de één meer baat heeft bij duidelijkheid en dat de ander juist meer behoefte heeft aan onduidelijkheid, het schemergebied.

Ik kom er snel achter dat echt loskomen van de dagelijkse (kantoor) poeha nog niet lukt. En dat terwijl ik altijd denk dat alleen mijn kinderen niet zonder wifi kunnen en altijd van alles op de hoogte willen blijven...

Dan pak ik er toch maar een stapeltje vakliteratuur bij, op de iPad natuurlijk. Die hele 'stapel' gaat bijna volledig over één onderwerp: de voorgenomen wijzigingen in het regime van de fiscale eenheid in de vennootschapsbelasting. Bijblijven is belangrijk, zeker nu, het heeft immers allemaal haast!

Het betreffen namelijk spoedreparaties vanwege een – mogelijk –

gat in de Nederlandse belastingwetgeving. Dat kan de Staat belastingopbrengsten gaan kosten... Eén, twee, drie, veel... Zo lijkt het in ieder geval, want veel cijfermatige onderbouwingen bij de verschillende onderdelen van de reparatiewetgeving ontbreken nogal eens. Verder kent het wetsvoorstel een terugwerkende kracht tot 25 oktober 2017 – lekker makkelijk zo midden in een boekjaar – omdat de belastingderving mogelijk groot kan zijn. Wel wordt aangegeven dat de gemiddelde kosten voor een ondernemer die getroffen wordt door de maatregelen ophoudt bij drie (om die telling maar eens aan te houden): namelijk eenmalig € 250 en € 150 per jaar.

Over dit aspect van het wetsvoorstel kan ik heel duidelijk zijn: het is volstrekte onzin. De administratieve lasten, dus de kosten voor de getroffen ondernemers, gaan drastisch omhoog. Niet, één, twee, drie, maar gewoon veel! Dat zal zonder enige twijfel de ervaring zijn. Want één ding wordt wel heel duidelijk na het doorploegen van de diverse commentaren, op- en aanmerkingen van vakgenoten en beroepsorganisaties in onder meer de vakliteratuur én de bevindingen van de Belastingdienst in de Invoeringstoets (die geeft inzicht in de gevolgen van wetsvoorstellen vanuit het perspectief van de belastingdienst): er lijkt meer onduidelijk dan duidelijk. Heel veel vraag- en discussiepunten. Gewoon (te) veel dus. Deze zullen toch moeten worden opgelost. Dat gaat (te) veel tijd kosten.

Het één, twee, drie invoeren van de wetsvoorstellen moet achterwege blijven. Belastingplichtigen hebben er recht op om te weten of ze na de drie moeten doortellen en zo ja tot hoever... Dus Menno, kom snel op je voorstel terug en, om deze vakantiecolumncolonne gepast af te sluiten, voorkom zo een groot zwart gat!

Ton Oostenrijk MRE is belastingadviseur bij RechtStaete